

תורה אור

מסורת הש"ס

(א) [קדושין ע"ה].
(ב) [עירובין ס"ה]. (ג) גיטין
ס"ה. (ד) [נ"ט]. (ה) [נ"ט].
(ו) [פניני ד']. (ז) [מסכת
ס"ה]. (ח) [ס"ה]. (ט) [ס"ה].
(י) [פ"י]. (יא) [פ"י]. (יב) [פ"י].
(יג) [פ"י]. (יד) [פ"י]. (טו) [פ"י].
(טז) [פ"י]. (יז) [פ"י]. (יח) [פ"י].
(יט) [פ"י]. (כ) [פ"י]. (כא) [פ"י].
(כב) [פ"י]. (כג) [פ"י]. (כד) [פ"י].
(כה) [פ"י]. (כו) [פ"י]. (כז) [פ"י].
(כח) [פ"י]. (כט) [פ"י]. (ל) [פ"י].

גם' ובתיב בי ה' קינו
כשוממות קינו ה' כמה
משוטטים כליל:

יין יתן כשבשבע
 אהותיו. כן חשבונו
 נגמרתם (שורבין חס.)
 נלוח צדקה. חרבות
 ירושלם גלו טלם (גיוס)
 חס. בלתי יכירה. הו
 יהיך. קרמה גלם
 דקיקו. לחת קרמה שנה
 זו הו נקק. שמה
 והאריז ביה מר
 דורו. שן קרמה לל
 שסמי. גלם יכיה קימין.
 שלמה. מיה לל הגולס
 והאריז. מיה שרז חס
 הקורה. גלו חס
 דמיו. גלו חס והמגר
 חס. ביון שסורגין

ועדיין גלות יכניה קיימת דכתיב בגלות יכניה והחרש
דהקב"ה התנ"כ שנה הרי וזו השמועה עוד כסוף גיט
יהיו המזנים אומרים רשיות ה

והיה נתעברה מעומד דבר אחר שלחילא
ששנשאל על אלתו יאל ורובכל שנורע בבבל
שמה שמו נחמיה בן חכליה שמו יהודה
והזקיק בני חייא הו יתבי בסעודתא
קמיו רבי ולא הו קא אמרי ולא מידי אמר
אגברו חמרא אדרדקי בן היכי
לדמרו מילתא כיון דאיבסום פתחו ואמרו
איין בן דוד בא עד שיכלו שני בתי אבות
מישראל ואלו הן ראש גולה שבבבל
ונשיא שבארץ ישראל שנאמר והיה
למקדש ולאבן גנף ולצור מכשול לשני
בתי ישראל אמר להם בניי ^אקצים אחם
ממילין לי בעיניי ^אל רבי חייא רבי אל
ירע בעיניך ^איין ניתן כשבעים אותיות
וסוד ניתן כשבעים אותיות נכנס יין יצא
סוד ^אא"ר חסדא אמר מד עוקבא ואמרי
לה ^אר חסדא דרש מרי בר מר מאי דכתיב
וישקך ה' על הרעה ויביאה עלינו כי צדיק
אלהינו משום דצדיקה ה' ישקך ה' על
הרעה ויביאה עלינו ^אצדקה עשה הרק"ב
עם ישראל שהקדים גלות צדקיהו ועוד גלות

נבנם יין יצא סוד. היינו לאמר
בפ' הדלר (עיונין דף סה.)
המתיישב בינו הכי יש בו מדעת
שבעים זקנים שהסוד מתגבר על היין
ואין כח ביין להוציא:

חצצה עמודיה שבעה. דנשעה
ימים נכרה העולם שאע"פ
שנשעה ימים נכרה העולם מ"מ
היה חסר מנוחה עד שנה שבת בא
מנוחה והיינו דכתיב (נראשית ב) וכל
אלהים ביום השביעי:

בַּתְּחִלָּה עַל גִּפִּי. פִּי"ה מִקּוֹס
בְּגוֹד וּלְבָשׁוֹף בַּשְּׂמֶרֶת
נִסְתַּדַּר עַל כֶּסֶף וְקֶשֶׁת דִּכְסִיף עֲדֵי
עִי"ו (דף יט.) מִשְׁמַע דִּכְסִיף עֲדֵי
מִנְפֵי דִרְדֵּיִם נְבִי תַלְמִיד שְׂכִנְתֵּיהֶם
עַל גִּפִּי גֹלָה מִמִּקּוֹס לְמִקּוֹס וּלְבָשׁוֹף
שְׂכֻנְתֵּיהֶם רָאָה יִצְחָק עַל כֶּסֶף וְאֶזְכָּר
נִגְמִי יֵשׁ לְדִרְוֹשׁ כֵּן קוֹדֶם שְׁמִדְהוּגָה לוֹ
מִחוּל עַל כֶּסֶף כִּמוֹ (שְׂמֻחָה עַל) אֵס
בְּגָדוֹ יִבָּח וּלְבָשׁוֹף עַל כֶּסֶף:

והמסגר אלף חרש כיון
 יין בהלכה שוב אין פותחין
 ל'נושנתם א"ר אחא בר
 מאה וחמשין ותרתי הוו:
 מפני מה שלא היו המינים
 והצדיקים מפני הרשעים
 שעם אומרים אנו בני רשע
 מתגרות זו בזו ומה עכשיו
 כמה וכמה דבר אחר מפני
 יחדי גזלין וחומסין נבראו
 להניד גדולתו
 תנו רבנן 'לחגיגה נבראו
 שאדם טובע כמה משכבות
 ברוך הוא טובע כל אדם
 לחבירו שנא' 'תתהפך כחומר
 הן דומין זה לזה שלא יראה
 נאמר 'ימנע מרשעים אדם
 בשלשה דברים אדם משתנה
 ערוה וברעת מפני הגזלין
 מה שלא יהו המינים אומרים
 אשית דבר אחר שאם תזוח

מלך כשר ודם שבנה פלסטין
שנא' *הכנות בנתה ביתה
אף ערכה שולחנה
ביתת בנתה ביתה זו מידתו של
ה עמודיה שבעה אלו שבעה
שולחנה אלו ימים ונהרות
ה על גפי מרים קרת *רבה
על גפי ולבסוף *רבה
הקדוש ברוך הוא מי
לכ תניא היה ר'
עפרו שנאמר *גלמי
דרכ אדם הראשון
גופו

[illegible]

בני ירמיהו איבטום פתחו
ואמרו ראי כן דוד בא עד
ונשלו ראשי גולה ישראל
ונשלו שבטן ישראל
ושנאמרו והיה למקדש
ולאבן נגף ולצור מכשול
לשני בתי ישראל למל
ולמכשול. אמר להן בני
קוצים אתם משמים לי כן
עני אמר לו אביהם רב כן
אמר ירמיהו ענין יו' עד סוד
ע' כנס יו' יצא סוד. חביב
השקדה ה' על הרעה
ויבטחו עליו כן צדקה ה'
אלהיה צדקה עשה
הקבה' עם ישראל
מזהרם בלות צדקה

לא נברא אדם יחידי שלא